

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K.

Dato: 13. september 2007
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsnr.: 2007-730-0482
Dok.: AHN40408

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 20 vedrørende forslag til folketingsbeslutning om beskyttelse af børn og unge mod seksuelle overgreb (B 111), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 7. september 2007.

Lene Espersen

/

Lars Hjortnæs

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

**Spørgsmål nr. 20 af 7. september 2007 fra Folketingets Retsudvalg
vedrørende forslag til folketingsbeslutning om beskyttelse af børn og
unge mod seksuelle overgreb (B 111):**

”Bør den krænkede, hvis der efter forældelsesfristens udløb findes beviser på, at et seksuelt misbrug har fundet sted - hvis der f.eks. dukker fotos, video eller lignende op som dokumenter, at misbrug har fundet sted - ikke have ret til at få sagen rejst?”

Svar:

Indledningsvis bemærkes, at det efter Justitsministeriets opfattelse ville medføre en uklar retsstilling i efterforskningsfasen, såfremt en eventuel regel blev udformet således, at forældelsesfristen for seksualforbrydelser mod børn eller unge ikke gælder, hvis der senere findes beviser for, at et seksuelt misbrug har fundet sted. Da det er retten, der i sidste ende skal tage stilling til, om anklagemyndigheden har løftet sin bevisbyrde i en straffesag, synes det reelle spørgsmål at måtte være, om der slet ikke skal gælde nogen forældelsesfrist i forhold til seksualforbrydelser begået mod børn eller unge, således at der bliver mulighed for uden tidsbegrænsning at indbringe straffesager for domstolene, når anklagemyndigheden finder grundlag herfor.

Baggrunden for, at straffeloven indeholder regler om, at strafansvar som hovedregel forældes efter en vis tid, er dels, at den relevante bevisførelse både for anklagemyndigheden og forsvaret normalt bliver vanskeligere og mere usikker, jo længere tid der er gået, dels at samfundets interesse i at gennemføre en straffesag mod den formodede gerningsmand normalt bliver mindre med tiden, afhængigt af forbrydelsens karakter. I overensstemmelse hermed er de gældende forældelsesregler udformet således, at forældelsesfristens længde afhænger af strafferammen for den pågældende forbrydelse og dermed af forbrydelsens grovhed. F.eks. er forældelsesfristen 10 år for forbrydelser med en strafferamme på op til fængsel mellem 4 og 10 år. Kun for de alvorligste forbrydelser, hvor strafferammen går op til fængsel på livstid - som f.eks. drab - gælder der ikke nogen forældelsesfrist.

Forældelsesfristen begynder som hovedregel at løbe fra det tidspunkt, hvor den strafbare handling ophører. For så vidt angår seksualforbrydelser mod børn og unge gør der sig imidlertid særlige forhold gældende, idet det ofte vil være specielt vanskeligt for et barn at tage skridt til at få

rettsforfulgt gerningsmanden til et sådant overgreb. I lyset heraf blev straffeloven for nogle år siden ændret, således at forældelsesfristen i sager om overtrædelse af straffelovens §§ 210, 216-220, 222 og 223 samt §§ 224 og 225 først begynder at løbe fra det tidspunkt, hvor ofret fylder 18 år. Det betyder bl.a., at forældelsesfristen for f.eks. incest tidligst vil kunne udløbe, når ofret er fyldt 28 år, og at forældelsesfristen for voldtægt af særlig farlig karakter, samleje med barn under 12 år og samleje med barn under 15 år under anvendelse af tvang eller trusler tidligst vil kunne udløbe, når ofret er fyldt 33 år.

Som nævnt bygger forældelsesreglerne bl.a. på hensynet til at undgå efterforskning af meget gamle forhold, hvor bevisførelsen i en eventuel straffesag som regel vil være vanskelig og mere usikker.

I den forbindelse er det vigtigt at være opmærksom på, at der også kan være et væsentligt hensyn til ofret, som i givet fald mange år efter den pågældende hændelse vil skulle forklare detaljeret om sin erindring om forløbet og meget ofte vil kunne blive udsat for den belastende oplevelse, at sagen alligevel ikke kan ”bære” bevismæssigt, idet beviskravene naturligvis vil være lige så strenge som i andre sager.

Det vil i praksis være helt atypisk, at beviser som omtalt i spørgsmålet først dukker op efter udløbet af de gældende forældelsesfrister, og lovgivningen bør efter Justitsministeriets opfattelse ikke baseres på sådanne mere teoretiske situationer.

På den anførte baggrund er det Justitsministeriets opfattelse, at den gældende lovgivning rammer en hensigtsmæssig balance mellem de hensyn, der gør sig gældende på dette område.